

De Terugkeer Trilogie

I

De kraan staat nog open. Ik ben hem vergeten dicht te draaien voor ik het huis uit liep. Ik ging sigaretten kopen bij de winkel om de hoek. Achter de balie zit altijd een andere vrouw. Maar ze kennen mij allemaal. Goedemorgen mevrouw. Klein pakje en een aansteker, alstublieft.

Op de terugweg word ik afgeleid. Door een vos. Die plots door het hek van het park glipt en verdwijnt. Ik heb even staan kijken. Hoopte dat ze terug zou komen. Maar ze was weg en. Toen ik me omdraaide. Toen ik verder naar huis wilde lopen. Was al het andere ook weg. De stoep. Het uitgerolde asfalt. Een ooit aangereden verkeersbord dat niemand ooit heeft rechtgezet. De muren, vuil van de smog. De hele wijk en de stad en het land dat ik kende. Ik sta ineens op een kiezelstrand. Met opgerolde broekspijpen. Blote voeten. En de zee gaat op en neer. Ik voel mijn jaszak. Gelukkig kan ik nog roken. Om mij heen zitten mensen onder kleurige parasols. De zon is grijs bewolkt. Ik ga zitten. En rook mijn eerste sigaret van de dag. Ik luister mee met een gesprek. Twee mensen in een blauw uniform zitten naast elkaar.

Heb jij het al gehoord? Van die overstroming? Ja, weer zo'n geval van. Kraan open laten staan. De dader plots verdwenen. De burens merkten het pas toen het te laat was. Volledig overstroomd. Helemaal verrast. Het meubilair dreef tussen vloer en plafond. Gek hé? De burens merkte het pas toen de muren in elkaar zakten als nat karton. En het water ze opslokte. Onder de voordeur liep al dagen een stroompje de straat op. Die werd steeds groter en groter. Tot de voordeur eruit klapte en. Het water de heuvel af raasde. De eerste paar dagen kostte het wel levens. Ja. Het was ook even wennen, maar. Ondertussen kabbelt de stroom, zoals elke stroom, rustig naar de zee. En de mensen accepteren het.

Toch?

Toch?

Schat?

Shit!

Verbrand!

Weet jij waar de zonnebrand is?

Niemand heeft eraan gedacht om mijn kraan dicht te draaien. Of ze willen het niet. Mensen laten zich passen in het leven. Ik kijk naar de zee. Gevuld met het water van alle open kranen op de wereld. Als ik dat zie. Hoe groot en oneindig. Hoe alles. Snap ik dat zij tevreden zijn met het uitzicht. Ik sta op en draai me om. Loop landinwaarts. Bind me aan de eerste stroom die ik tegenkom. Volg die. De heuvel op. Hopelijk naar huis. Naar mijn bed. Ik ben moe. Maar het maakt niet uit. Ik loop door. Op zoek naar iets om goed te maken. Elke stroom leidt naar een open kraan. Elke open kraan. Elke open kraan is een thuis. Ik blijf onderweg. En de stroom kabbelt, ondanks alle dingen die ik denk en doe, onverstoord door.

II

Ik zet een stap naar links. Een stap naar links. Elke stap moet precies zijn, anders. Als je struikelt of door je enkel gaat. En in het water belandt. Daar wordt je niet gelukkig van. Dat gebeurt mij niet meer. Stinken is het ergste wat er is. Niet dat anderen er last van hebben. Er zijn hier immers geen andere mensen. En als ze er wel waren, hadden ze het verschil niet geroken, maar. Stinken voor jezelf. Dat is het ergste wat er is.

Er glinstert iets aan mijn rechterhand. Ik controleer of de grote, plastic handschoen goed vast zit. Buig me voorover en steek mijn arm onder het water. Ik voel over de bodem. Het water is zo vuil. Door alle dingen die je in een riool zou verwachten. En het water is ondoorzichtbaar grijs. Alsof er geen diepte is. Ik sta er tot net onder mijn heupen in. Steeds als ik uit het water ben moet ik wennen aan mijn benen.

Oh.

Kijk.

Knieën.

Enkels.

En tenen.

Niets verdwijnt ooit.

Niets verdwijnt.

Ik voel over de bodem. Stap naar rechts. Voel ook met mijn andere hand. Ik tik iets aan. Daar. Daar. Ik pak het vast en haal het boven. Een klapteléfono. Ik wrijf over het plastic. Waardeloos. Ik stop hem in mijn tas. Ik vind een speelgoedauto met een deuk in het dak. Ik vind een gouden ketting. Ik vind een grote hoeveelheid wit poeder, in plastic gewikkeld. Ik vind elf dode goudvissen. Ik vind een parkiet. En een verlovingsring met een grote diamant. Ik stop alles in mijn tas.

In de metro werk ik mijn boekhouding bij. Mijn schrift is een lange lijst voorwerpen. Achter de voorwerpen staat geturfd hoeveel ervan ik heb gevonden. Voor sommige voorwerpen staat een sterretje. Dat zijn de bijzondere vondsten. Vandaag was geen speciale dag. Niets nieuws. Er begint iets te trillen in mijn tas. Ik rommel door de spullen. Haal de klapteléfono uit de tas. Hij trilt in mijn hand. Ik doe hem open en druk hem tegen mijn oor. Wacht af. Het blijft stil. Ik kijk om me heen. De metro is leeg. Ik probeer.

Hallo?

Hallo?

*Ja, met mij.
Je komt niet meer, hé?*

Oh. Ja.

Sorry, ik heb het heel druk, ik.

Je komt sowieso niet meer, hé?

Als ik meer tijd heb.

Sei heeft een tekening voor je gemaakt.

Zeg maar dat ik snel kom.

Je komt snel.

Ik hang op. En stop de telefoon terug in mijn tas. Ik haal de diamanten ring eruit. En schuif hem om mijn vinger. Hij is te groot. Ik strek mijn arm voor me uit. De steen schittert in het flitsende licht van de metro. Met ringen als deze weet je nooit. Of er ooit wél geluk in heeft gezeten. Zo veel ringen vinden hun weg naar het riool. Je zou kunnen zeggen dat mensen er maar weinig om geven. Het kost grafiet miljoenen jaren om tot diamant te worden. Dat kan alleen maar ondergronds. Onder aardlagen onder druk onder een enorme hitte. Hoe dichterbij de kern, hoe heter het wordt. De metro remt af. Ik stop de ring terug in mijn tas. Ik stap uit. Ik loop naar de andere kant van het perron. Daar staat de volgende metro. Ik stap in. En ga weer zitten. Ik doe mijn ogen dicht.

Zwart.

Zwart.

Zwart.

Flits!

Als ik mijn ogen open zit er een persoon tegenover mij. Die kijkt mij aan. Die heeft een blauw uniform aan. Een reparateur. Ik heb ze vaker gezien. Ze dwalen door de stad op zoek naar iets om goed te maken. Een open kraan om dicht te draaien. Die opent diens mond.

*Ik zag het meteen.
Gevalletje ontworteld.
Wortels groeien altijd terug.
Weet je dat?
Zelfs als je niet wil.
Je kan je niet verbergen voor je eigen wortels.
Niets verdwijnt ooit.
Niets verdwijnt.*

Ik sta op. Loop weg. Waar bemoeit die zich mee. Ga voor de dichte deur staan. Ik staar de donkere tunnel in. De metro remt af. Het perron van een station dat ik niet ken. De deuren gaan open. Ik stap uit. Vlak voor mijn voeten rent een vos voorbij. De vos rent de roltrap op. Ik kijk de vos na. Bovenaan de roltrap springt ze achter een muur. Bovenaan de roltrap staat de persoon uit de metro. In diens blauwe uniform. Ik kijk verbaasd naar boven. Die heeft een bordje vast. Een wit bordje. Met daarop in zwarte stift mijn naam. Mijn naam. Ik weet niet meer hoe de tekens uitgesproken moeten worden. Maar ik herken de vormen. Als iets waarmee ik mezelf kan identificeren. De persoon gebaart me de roltrap op te stappen. Omhoog te komen. Met die mee te gaan.

Ineens herinner ik me een vroege lente, jaren geleden. We gingen met de hele familie naar de kust. En terwijl al mijn neefjes en nichtjes in het water sprongen. En samen speelden. Stond ik aan de rand van het water. En wilde ik naar huis.

III

er staat een reparateur voor de deur
in een blauw pak
gewaarschuwd door de burens
het stinkt daar repareer dat
ja buurvrouw dat klopt mevrouw
in de achtertuin ligt het geraamte van het dier dat jaagt op mijn vader in zijn slaap
ik leg uit ik leg altijd uit
papa is terug naar huis ver weg
en zijn huis is niet mijn huis
dus ik ben hier gebleven
en het dier is uitgehongerd
aan mij heeft het niets
ik heb het mijn beide benen gegeven
dat is het
de rest is versleten
handen

nek

borst

heup

dromen

ellebogen

schouders

vooral mijn schouders zijn versleten
versleten stinkt en is niets om je vingers bij af te likken

ik trek mijn blauwe pak aan
aangenaam
ik ben ook een reparateur
altijd op zoek naar iets om goed te maken
ik ben onverbeterlijk
en een snelle leerling en op school leerden meesters mij
hier doen we liever voorkomen dan genezen
en deze handen zijn geen zachte heelmeesters dit zijn
handen die weten hoe ze iets terug de aarde in moeten stampen

de reparateur geeft mij aanwijzingen
graaf een gat in de bovenste bodem

graaf een gat in de nacht en leg het dier erin
bestrooi het met brandwondschaafsel
stamp erop
en draai alle kranen open
    draai alle kranen open
geef het water geef het alles wat het drinken wil
bid om een gezonde oogst
dit is het seizoen van terugkeer
iedereen wil terug naar huis
zelfs het dier
ik leg uit ik leg altijd uit
hier waren ooit vier muren maar ik
stampte ze plat
ik ben een snelle leerling
een huis heeft een dak
in puin mag je niet wonen
een huis is geen verlaten kiezelstrand
dat weten zelfs de vossen die de steden in trekken

het blauwe pak knikt
dat is zo verholpen dame
graaf een gat naast het dier en ga er zelf in liggen
laat anderen erop stampen
harder harder
zeg hardop wat je denkt zonder het uit te leggen
harder

    ik lig krom en wil me passen in dit land
    stamp tot ik plat ben en met een beetje geluk
    groeit er volgende lente een stengel
    door mijn prefrontale cortex
    groeit een stengel vervlochten met mijn ruggegraat

papa kijk
papa kijk
vleeskweek uit jouw gedachtenzaden en
het fruit zal zoet ruiken
    langs lachende mondhoeken druipen
    het fruit zal bestaan uit mij